

PELIN TILA

TEKSTI RISTO PAKARINEN

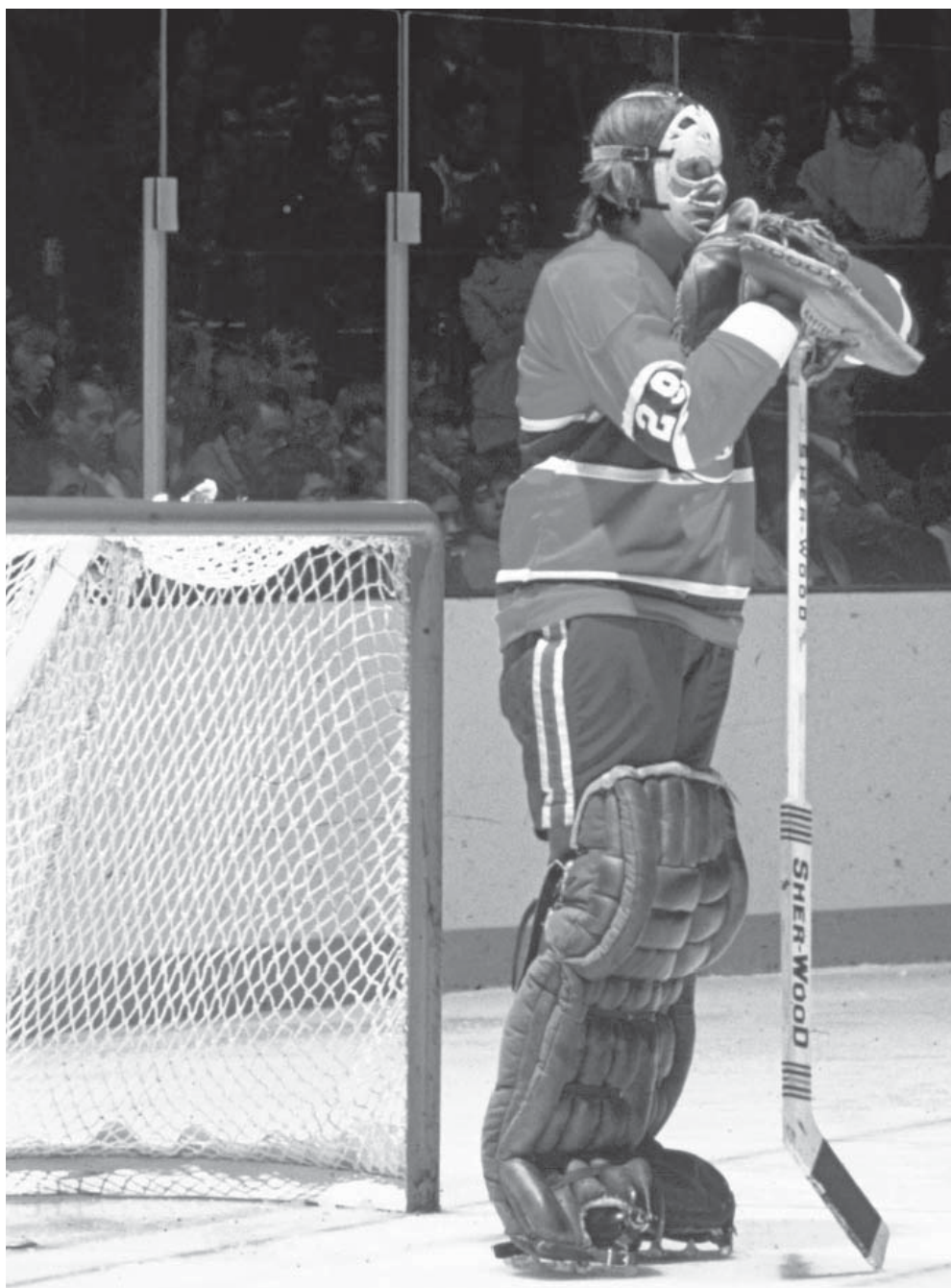
Urheilullisesti jääkiekko on varmasti mennyt eteenpäin vuosi vuodelta ja nykyajan pelaajat ovat isompia, vahvempia, taitavampia ja nopeampia kuin heidän edeltäjänsä. Silti jääkiekon sanotaan olevan pahassa kriisissä. Se ei ole ensimmäinen kerta.

KUUSINKERTAINEN STANLEY CUP –mestari ja viisi kertaa NHL:n parhaaksi maalivahdiksi valittu Ken Dryden on Toronto Maple Leafs in ylintä johtoa ja mies edustaa Leafsia omistajien pöydässä, alternate governorina. Hän on myös kirjoittanut muutaman kirjan, joista hänen ensimmäisensä, *The Game*, on yleensä listakärjessä, kun parhaita jääkiekkokirjoja laitetaan järjestykseen.

Drydenin »*The Game*« ilmestyi vuonna 1983, eli tasan kaksikymmentä vuotta sitten. NHL oli tuolloin juuri imaissut WHA-liigan joukkueet sisäänsä, se oli laajentunut 15 vuodessa kuuden joukkueen sarjasta 21 joukkueen ja koko mantereen kattavaksi liigaksi. Pelin tason sanottiin huonontuneen liian monen joukkueen vuoksi, eihän maailmassa millään voinut olla 250 huippukiekkoilijaa. Eihän?

Näin kirjoitti Ken Dryden vuonna 1983: *Meidän pitää kehittää uusia taitoja, luo-*

da uusia malleja eri pelipaikoille. Pelaajien koko ei saa olla yhtä ratkaisevaa, meidän pitää vaihtaa vauhti nopeuteen, voima taitoon ja suuruus lihaskestävyyteen. Puolustajien pitää olla toiminnan pääte- ja aloituspiste, että suunnanmuutospelin taidot kehittyvät. Suunnanmuutospelissä hyökkäys lähtee puolustuksesta. Taklausten pitää jatkossakin kuulua peliin, mutta niiden tehtävä on uusi: ei vahinko, strategia tai pelottelu, vaan osa suunnanmuutosta. Niiden pitää tähdätä kiekonriistoon, pelin käynnistämiseen, ei pysäyttämiseen ja pelinvuttua peli kiekko päätyyn ja perään –ajattelusta ja rikkoa taklausten, laukausten, heittäytymisten, ohjausten, irtokiekkojen ja ruuhkien pullonkaulat. Meidän pitäisi saada peli näyttämään muultakin kuin satunnaiselta poukkoilulta, muultakin kuin raivolta, kiihkolta ja työvoiton tavoittelulta. Annetaan yleisön seurata peliä. Annetaan heidän nähdä maaleja ja

*pelinrakentelua. Kiekko näkyy hyvin avo-
jäällä, ei peliä ole silloin vaikeata seurata.
Ja jos kerran pelaajien törmäykset synny-
tävät väkivaltaisia tunteita, niin silloinhan
vähemmistä törmäyksiä seuraa vähemmän
väkivaltaa. Meidän pitäisi saada peli pois
kulmista ja laidoista, että saisimme väki-
vallan kitketyksi kaukaloista. Viedään peli
takaisin keskelle, missä on tilaa.*

Jääkiekko painii siis, varsinkin Poh-
jois-Amerikassa, yhä samojen ongelmien
parissa kuin 20 vuotta sitten. Ja Eurooppa
seuraa kehitystä lähempänä kuin silloin.
Kaukaloiden pienentyminen ja pelaaji-
en suureneminen ja voimistuminen ovat
nostaneet pelin tempon kovemmaksi kuin
esimerkiksi 1980-luvulla, mutta se, onko
peli parempaa nyt kuin silloin, voi olla
makuasia.

Ken Dryden on seurannut NHL:n
kehitystä parhaalta mahdolliselta näköala-
paikalta Toronto Maple Leafsin omistajien
aitiosta, ja ainakin hän on sitä mieltä, että
peli on jatkuvasti parantunut.

»NHL on kehittynyt erittäin paljon
viimeisen kymmenen vuoden aikana. Peli
on hyvää, sillä jääkiekko on kehittynyt
hyväksi yhdistelmäksi pohjoisamerikka-
laista suoraviivaisuutta ja eurooppalaista
notkeutta,« hän sanoo. »1960-luvun lo-
pulla NHL:ssä oli vain yksi ei-kanadalainen
pelaaja, Boston Bruinsin Tommy Williams,
eikä hänkään ollut mikään supertähti.
1970-luvulla mukaan tuli eurooppalaisia
ja nyt jääkiekko on aidosti kansainvälinen
laji. 1980-luvun lopulla lopulla euroop-
palaiset alkoivat päästä All-Starsiin ja
kymmenen vuotta myöhemmin tapahtunut
Itä-Euroopan vapautuminen toi NHL:ään
lopulta parhaat venäläis- ja tshekkipe-
laajat. 1990-luvun lopulta lähtien suurin
piirtein puolet tärkeiden palkintojen voitta-

**»THE HOCKEY NEWSIN LISTA MAAILMAN
PARHAISTA PELAAJISTA NÄYTTI TÄLTÄ:
1. PETER FORSBERG, 2. MARKUS NÄSLUND,
3. JOE THORNTON, 4. NIKLAS LIDSTRÖM.
OSAAMME SIIS KEHITTÄÄ PELAAJIA«.**

– TOMMY BOUSTEDT

jiista ja tähdistökentällisten pelaajista on eurooppalaisia. Se on muuttanut harjoitteluamme, se on muuttanut pelin kulkua ja pelaamismalleja ja avannut silmämme,« hän sanoo.

Myös Ruotsin jääkiekkoliiton kehitysjohdaja Tommy Boustedt on samoilla linjoilla. «Jääkiekko voi nyt aika hyvin. Laji kasvaa kansainvälisesti koko ajan ja pienet kiekkovaltiot kehittyvät nopeammin ja paremmin kuin entiset suuret. Hyvinä esimerkkeinä siitä ovat esimerkiksi Sveitsi ja Slovakia, jotka ovat rynnistäneet esiin viime vuosina,« hän sanoo. Boustedt on myös kansainvälisen jääkiekkoliiton, IIHF:n valmennuskommission jäsen, yhdessä muun muassa Suomen Erkka Westerlundin ja amerikkalaisvalmentaja Lou Vairon kanssa.

Dryden ja Boustedt ovat yhtä mieltä myös lajin tulevaisuuden haasteita, vaikka miesten ratkaisut eivät välttämättä aina olisikaan ihan samanlaisia. Puolustuspelin ylikorostuminen nousee ensimmäisenä esiin.

Eräs jääkiekon vanhimpia »totuuksia« on, että on helpompaa rikkoa vastustajan peliä kuin rakentaa omaa. Eikä vastustajan pelin rikkomisessa ole mitään pahaa,

sinänsä, mutta yleisön kannalta kehitys on tylsää, kun taidollisesti heikkomat joukkueet ja pelaajat pystyvät nollaamaan pelin todelliset supertähdet.

»Pelaajat ja valmentajat oppivat nopeasti, kuinka puolustuspelejä tulee pelata ja sama trendi on nähty muissa lajeissa aikaisemmin. On paljon helpompaa puolustaa vain omaa maalia kuin hyökätä ja yrittää tehdä maaleja. Itse asiassa, on aika helppoa sulkea maalihanat,« Dryden sanoo. Entisenä maalivahtina Dryden toki nauttii myös hyvästä puolustuspeleistä, mutta vieläkin parempaa hänen mielestään on, kun kentällä on kaksi tasavahvaa joukkuetta, jotka puolustavat hyvin, mutta toisen hyökkäyspeli on hieman, ratkaisevasti parempaa.

Vuonna 1986 NHL-pelaajien keskipituus oli tasan kuusi jalkaa, eli lähes 183 senttiä. Vuonna 2001 keskipituus oli jo 188 senttiä. Keskipaino nousi samassa ajassa 191 paunasta (86 kg) 202 paunaan (91 kg), eli noin viisi kiloa. Kaukalo on pysynyt samankokoisena.

Kehitys kehittyi, siis. Nopeammin, korkeammalle, voimakkaammin.

»Peli on nykyisin huomattavasti puolustusvoittoisempaa kuin 20 vuotta

sitten«, toteaa myös Tommy Boustedt. »Pelaajat ovat nykyisin huomattavasti isompia ja paremmassa kunnossa, joten pelistä on tullut paljon nopeampaa ja kovempaa kuin ennen. Pelikäsitys ja pelin ymmärtäminen on sen sijaan mielestäni huonompaa kuin ennen«, hän toteaa.

Onko peli kehittynyt liian nopeaksi? Onko se edes mahdollista? Eivätkö pelaajat ole kuitenkaan kehittyneet taidollisesti yhtä nopeasti kuin peli muuten? Sekin ongelma on tuttu jo 1960-luvulta.

Peli joutui tuttu kierteeseen. Vaihdot lyhenivät, peli nopeutui; mitä nopeammaksi peli muuttui, sitä vaikeammaksi se muuttui ja erilaisia pelityylejä oli vähemmän. Mitä systemaattisemmaksi peli muuttui, sitä enemmän pelattiin kiekottomana, mitä lyhemmät vaihdot, sitä nopeammaksi peli muuttui.

Maalivahdit avasivat peliä, puolustajat purkivat sitä laitojen kautta, ja nousivat siniviivalle pitämään viivan kiinni. Pelin ratkaisi se, kuka ehti kiekkoon ensiksi, kuinka monella pelaajalla, ja kuinka paljon kipua oli valmis kestämään.

Analyysiä vuodelta 2000? Ei vaan Dryden kuvaa NHL:ää 1970-luvulla.

»On selvää, että kaukalossa ei ole tilaa, kun kymmenen pelaajaa on ahdettu pienen tilaan. Oli kentällä sitten kuinka hyviä pelaajia tahansa, niin maalinteko on vaikeaa. Kun siihen vielä lisätään maalivahdin varusteiden kasvaminen, niin hyökkääjillä on kova haaste edes nähdä maalia,« Dryden sanoo.

Ja jälleen, kuin kaikuna Atlantintoiselta puolelta kuuluu Boustedtin ääni.

»Kaukalon sisällä pelin suurimpia ongelmia on maalinteko. Siis maalien puuttuminen. Maalivahdit ovat parempia

kuin ennen ja heidän varusteensa ovat huomattavasti suurempia kuin takavuosien maalivahdeilla. Vastaavasti hyökkääjien laukaisutaito on huonompaa kuin ennen, joka johtuu mielestäni siitä, että laukaisu-harjoittelua ei ole tarpeeksi. Toisin sanoen, otteluissa ei tehdä tarpeeksi maaleja«, Boustedt sanoo. »Lapset harjoittelevat liian vähän, ja viettävät aivan liian paljon aikaa tietokoneen ja television äärellä.«

Parannusehdotuksia ja –vaihtoehtoja on puntaroitu niinkään Atlantintoisemmilla puolilla. Keinot ovat osin samanlaiset, osin erilaiset, mutta viisasten kiveä ei ole vielä löydetty. Selvää on myös, että jääkiekon kansainvälistymisen myötä kehityksen pitää kulkea samaan suuntaan sekä Euroopassa että Pohjois-Amerikassa.

Koska kaikki – pelaajat, valmentajat, yleisö, asiantuntijat – ovat yhtä mieltä siitä, että kentälle pitäisi saada lisää tilaa, herää kysymys siitä, miten sitä tilaa saadaan lisää. Ensimmäiseksi tulee mieleen kaksi vaihtoehtoa: suurennetaan kaukaloa tai vähennetään pelaajien määrää kentällä. Nythän SM-liigassakin pelataan jatkoajat neljällä neljää vastaan.

Ken Drydenilla on asiasta selkeä mielipide.

»Itse näkisin jääkiekkoa pelattavan mieluummin neljällä neljää vastaan kuin suuremmassa kaukalossa. Olenkin varma, että 20 vuoden päästä jääkiekkoa pelataan neljällä kenttäpelaajalla. En tiedä, kuinka pian ennen tuon 20 vuoden täyttymistä siihen siirrytään, mutta uskon, että 20 vuoden kuluttua pelataan neljällä«, hän sanoo.

»Mielestäni isompi kaukalo ei tuo lisää vauhtia peliin, koska se lisätila on väärissä paikoissa. Isompi kaukalo toisi tilaa laidoille, maalin taakse ja kulmiin. Se ei

pakota pelaajia kohtaamaan toisiaan. 4-4 –pelissä pelaajat saavat lisää tilaa, mutta se olisi tehokasta tilaa, maalien edessä ja siis maalintekopaikoilla», hän toteaa.

»Isommat maalit toisivat varmasti kuvaan myös enemmän maaleja«, vastaa Boustedt. »Ja kyllä peli neljällä neljää vastaanakin auttaisi. Näiden kahden keinon lisäksi punaviivan poistaminen on jo auttanut paljon«, hän sanoo.

Pelaajien määrän muuttaminen ei olisi mitään uutta lajille. 1800-luvun lopussa jääkiekkoa pelattiin yhdeksällä pelaajalla, josta siirryttiin seitsemän pelaajan versioon. 1900-luvun alussa kentällä oli kuusi kenttäpelaajaa. Viiteen kenttäpelaajaan siirryttiin 1910. Vielä 1930-luvulla kiekkoa ei saanut syöttää kummankaan siniviivan yli. Uusi sääntö kaksinkertaisti otteluissa tehtyjen maalien määrän.

Punaviiva ilmestyi NHL-kaukaloihin kaudella 1943-44. Sääntöjä on siis tarkistettu jatkuvasti, riippuen siitä, mihin suuntaan peliä on haluttu kehittää.

»Jääkiekkoa on pelattu aikaisemmin esimerkiksi seitsemällä pelaajalla. Yleisö tottuisi neljään kenttäpelaajaan varmaankin aika nopeasti, sillä katsojat eivät keski-ty muutokseen, vaan uuteen peliin. Neljää kenttäpelaajaa pitäisi testata farmi- ja alasarjoissa, ja katsoa kuinka lisätila vaikuttaa peliin. En ole nähnyt mitään todisteita siitä, että se ei toimisi«, Dryden sanoo.

Tommy Boustedin mielestä täydellinen ottelu olisi tiukka ja nopeampoinen, jossa jaeltaisiin taklauksia ja ammuttaisiin paljon. Ottelun voitaisiin lopulta paremmin hyökkäävä joukkue aivan ottelun lopussa tekemällä maalilla.

»Näen sellaisia otteluita joka vuosi, varsinkin pudotuspeleissä. Niin Suomessa, Ruotsissa kuin NHL:ssäkin«, hän sanoo.

Sanoma on selvä: kaukalon kokoa voidaan suurentaa, maalattuja viivoja poistaa, maaleja siirtää eteenpäin, vanhoja periaatteita parantaa ja muokata, mutta mikään ei muutu, jos pelin suuret linjat eivät muutu. Vauhti on saatava kuriin ja suunnatuksi oikeaan suuntaan, eteenpäin vievä tahti on saatava toimimaan oikein.

Entä tulevat sukupolvet, minkälaisia pelaajia Dryden ja Boustedt haluaisivat kehittää ja miten?

Kanadassa on käyty kovaa keskustelua siitä, minkäläisenä junioreilla pitäisi sallia täysi kontaktipeli, eli taklaukset. Kanadan jääkiekkoliitto laskei pari vuotta sitten taklausikärajan Atom-tasolle, eli 9-10 –vuotiaisiin. Nyt se on nostanut sen takaisin PeeWee-tasolle eli 11-12 –vuotiaisiin.

»Päätös laskea ikärajaa tehtiin pari vuotta sitten virheelliseksi osoittautuneen tutkimuksen perusteella. Minun mielestäni juniorit voisivat pelata satunnaisella kontaktilla 14-vuotiaaksi saakka, ja aloittaa todellisen taklauspelin vasta silloin«, Dryden toteaa.

»Taklaukset ja liian kova peli vievät peli-ilon. Kuvittele, että joku lapsi oppettelee soittamaan pianoa, ja hän harjoittelee ja treenaa ja kehittyy jatkuvasti. Mitä tapahtuisi, jos kaikki muu olisi samaa, mutta hänelle lyötäisiin pianon kansi sormille satunnaisin väliajoin. Kuinka hän oppisi soittamaan pianoa? Pystyisikö hän keskittymään soittamiseen yhtä hyvin? Nauttisiko hän oppimisen ilosta ja vapaudesta samalla tavalla? Vastaus lienee selvä,« hän sanoo.

»TAKLAUKSET JA LIIAN KOVA PELI VIEVÄT PELI-ILON. KUVITTELE, ETTÄ LAPSI OPETTELEE SOITTAMAAN PIANOA, JA HARJOITTELEE JATKUVASTI. MITÄ TAPAHTUISI, JOS HÄNELLE LYÖTÄISIIN PIANON KANSI SORMILLE SATUNNAISIN VÄLIAJOIN? KUINKA HÄN OPPISI SOITTAMAAN PIANOA?«

– KEN DRYDEN

»Juuri näin käy jääkiekossa, jossa nuoret pelaajat eivät voi keskittyä sataprosenttisesti taitojensa kehittämiseen, vaan keskittymiskyvystä 20-30 prosenttia menee siihen, että säilyy kaukalossa ehjänä«, hän toteaa.

Suomessa taklaukset sallitaan C-junio-reista ylöspäin, eli 14-vuotiaasta eteenpäin. Ruotsissakin taklauskielto on voimassa 14-vuotiaaksi saakka. Siellä testataan kahdella alueella taklauksia nuoremmissa ikäluokissa. Ruotsi painii muiden ongelmien kanssa. Juniorimaajoukkueet eivät ole menestyneet viime vuosina, joten kehitysohjelma Boustedt rakensi liitolleen uuden ohjelman.

Kaikkien Elitserien-joukkueiden on esimerkiksi peluutettava kahta juniiori-ikäistä pelaajaa jokaisessa ottelussa, ja jokaisen ykkösdivisioonajoukkueen kolmea junioria.

Myös ruotsalaiset A-juniorit ovat kasvaneet viimeisen kymmenen vuoden aikana, mutta A-juniorien ja Elitserien-joukkueiden keskipainojen ero on nykyisin noin kymmenen kiloa. Ei ihme, että vain hyvin harva juniiori pystyy nousemaan suoraan seuransa edustusjoukkueeseen.

»Meillä on ollut muutama hieman laihempi vuosi juniorimaajoukkueissa ja siksi käynnistimmekin viime vuonna junioreiden kehitysohjelman konkreettisine toimintaehdotuksin«, Boustedt sanoo. «Tavoitteita on kaksi. 1) kasvattaa enemmän omia pelaajia Elitserieniin ja 2) pelata kaikkien nuorten mestaruuskisojen loppuottelussa. Ohjelma on nyt käynnissä. The Hockey News -lehti teki kauden alussa listan maailman parhaista pelaajista ja sen kärki näytti tältä: 1. Peter Forsberg, 2. Markus Näslund, 3. Joe Thornton, 4. Niklas Lidström«, Boustedt sanoo. »Osaamme siis kehittää pelaajia«.

Toki Boustedt haluaisi muuttaa muuttaman muikin asian, jos saisi olla lajin diktaattori. Hänen listansa kohdat käsittävät myös kaukalon ulkopuolisia asioita.

»NHL-seurojen pitäisi maksaa hankkimistaan eurooppalaispelaajista heidän todellisen arvonsa verran, kuten jalkapallossa. Esimerkinä Peter Forsberg, jota pidetään yleisesti maailman parhaana pelaajana, ja joka ansaitsee 10 miljoonaa dollaria kaudesta. Hänen kasvattajaseu-

ransa, MoDo, sai aikoinaan miehestä 800000 kruunua. Kamalaa. Jos eurooppalaisseurat saisivat enemmän rahaa, niillä olisi mahdollisuuksia kasvattaa pelaajia jatkossakin», Boustedt sanoo.

Mies suurentaisi myös maaleja, mutta kolmantena hänen listallaan on asia, joka jää usein liian vähälle huomiolle:

»Nuoriin ikäluokkiin pitäisi saada parhaat valmentajat, sillä siellä luodaan pohja koko lajille ja pelaajan uralle«, hän sanoo.

Koska peli muuttuu, myös harjoittelun on muututtava. Ja koska harjoittelu muuttuu, pelaajatyypit muuttuvat (ks. alla, Tie menestykseen käy lenkkipolun kautta). Boustedt kuvaa jääkiekkoilijoita moniottelijoiksi.

»Harjoittelun on oltava monipuolista ja sen pitää kehittää erilaisia ominaisuuksia. Jääkiekko on kuin moniottelua, ja pelaajien on oltava fyysisesti valmiita monelaisiin suorituksiin. Harjoittelu menee enemmän cross-trainingin suuntaan«, hän sanoo.

TIE MENESTYKSEEN KÄY LENKKIPOLUN KAUTTA

Vaikka viime kevään kotikisoissa kävikin taas niin kuin kotikisoissa yleensäkin käy – paitsi Suomelle, myös muille maille – pitää muistaa, että 1990-luku oli Suomen huikeaa nousua maailman huipulle.

Syykin on selvä: suomalaisten jääkiekkoilijoiden harjoittelun määrä ja laatu olivat maailman huippua, sanoo Erka Westerlund, Suomen maajoukkueen valmennusryhmän jäsen ja suomalaisen jääkiekkoilun pitkäaikainen kehittäjä.

»Toinen syy on harjoitusolosuhteiden paraneminen. Nyt alkaa jäähalleja olla kaikkialla,« Westerlund sanoo. Suomi on Westerlundin mukaan ajanut esimerkiksi Ruotsin kiinni viimeisten 15 vuoden aikana. Tosin, laakereille ei voi missään nimessä jäädä lepäämään.

Myöskään SM-liigan ammattilaistumista ei voi ohittaa olankohautuksella.

»Moneen muuhun maahan verrattuna meillä harjoitellaan vieläkin hyvin pelien ohessa ja sitä auttaa se, että SM-liiga on varsin nuorten pelaajien sarja,« hän sanoo.

SM-liigassa pelattiin viime kaudella 56 ottelua, joka alkaa Westerlundin mielestä olla ääripäätä. Toisaalta, pelejä pitää olla riittävän paljon, että sarja luo taloudelliset edellytykset pelaajien ammattilaisuudelle.

Kun sarjan pelaajat ovat pääosin nuoria, voi harjoittelun laadun parantamisesta löytyä myös jollekin joukkueelle suora tie parempaan menestykseen. Vastaavasti, NHL ja eurooppalaiset sarjat vievät nykyisin pelaajat yhä nuorempina pois Suomesta ja SM-liigasta. Siinä Westerlund näkee peikkoja pelaajien oman kehityksen kannalta.

»Kyllä minun mielestäni monet lähtevät NHL:ään liian nuorina, sillä jos peruskunto

Mitä nyt? Seuraava vuosikymmen on nhl:lle hiljaisempi. Laajentuminen ja wha ovat takanapäin ja nyt pitää tehdä itse-tutkiskelua ja laittaa oma pesä kuntoon. Aivan kuten teini-ään juuri ohittanut nuorukaine löytää uudet raajansa, tutustuu niihin ja opettelee käyttämään niitä uudelleen. Edessä on realismin ja vakauden aika. [...] On aika vetää henkeä, pitää tauko ja palauttaa peli takaisin jäälle. [...] Seuraava uusi haaste odottaa jäällä.

Niinpä niin. Jääkiekon piiri pyörii. Vauhti lisääntyy ja pelaajat suurenevat, jolloin heille pitää saada kentälle lisää tilaa. WHA:kin on taas kuvassa mukana. Ongelmat ja haasteet pysyvät, ratkaisumallit vaihtuvat ja niitä kierrätetään. Onneksi pohjalla on erinomainen peli, jonka pariassa työskentelee paljon intohimoisia ihmisiä.

risto@hockeylehti.com

ja harjoittelun pohjat eivät ole kunnossa – ja harvalla niin nuorella on – kova liiga, jossa pelataan jatkuvasti ja matkustetaan paljon, syö pelaajan fyysisiä ominaisuuksia,« hän sanoo.

Suomalaisten harjoittelu ja valmennus on muuten jo pitkään ollut aivan huippua. »1980-luku oli kestävyysharjoittelun kulta-aikaa, 1990-luvulla joukkueet oppivat voimaharjoittelun merkityksen ja sen että kauden aikana voi ja pitää harjoitella myös fyysisiä ominaisuuksia ja nyt 2000-luvulla valmentajat tekevät palautusohjelmia, koska pelien määrä on niin suuri,« Westerlund kertoo.

Vladimir Jursinov toi 1990-luvulla Suomen ajatuksen yksittäisten pelaajien taitotason nostamisesta ja miehen »jalka, jalka« –huutoja jäljiteltiin ympäri Suomea. Ja hyvä niin, sillä se toi tuloksia. Jursinovin malli nivelti hyvin Suomessa 1990-luvun alussa tehtyyn linjaukseen, jossa perinteinen systeemiajattelu jätettiin taka-alalle.

»Me otimme peliin uuden lähestymistavan, jossa ei pelata yhden, tietyn systeemin mukaan, vaan kehitetään pelaajia, jotka pystyvät reagoimaan nopeasti pelissä tapahtuviin muutoksiin. Sen myötä harjoittelussakin siirryttiin pois systeemiajattelusta ja kehitettiin pelaajia, jotka pystyvät omiin, luoviin, ratkaisuihin erilaisissa tilanteissa,« Westerlund kertoo.

Sen ajattelumallin paras esimerkki on ketju Lehtinen-Koivu-Peltonen, jossa pelaajat täydensivät toisiaan ja kun yksi ajoi kiinni tilanteeseen, muut lukivat peliä samalla tavalla.

Miten Suomessa sitten harjoitellaan nyt? Vieläkö juostaan pitkiä lenkkejä ja vedetään traktorin renkaita raviradalla?

»SM-liigajoukkueet juoksevat kauden aikanakin aika paljon lenkkejä nykyisin, sillä muutamalla puolen tunnin lenkillä viikossa on samaan aikaan palauttava, huoltava ja rakentava vaikutus. Voimaharjoittelu on varsinkin nuorille pelaajille tärkeää kauden aikana, sillä kehitystä ei tapahdu pelkästään pelaamalla.«